

Arrest

nr. 250 894 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANHEMMENS
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VANHEMMENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.S.R., bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Noorzai behorend tot het district Chardarah in van de provincie Kunduz. U ging nooit naar school. U hielp wel in de winkel van uw vader, N.M., een winkel die hij sinds een zestal jaar uitbaatte.

Uw problemen in Afghanistan begonnen toen op een dag een voertuig vlak voor de winkel van uw vader stopte. Drie talibanleden stapten uit om vervolgens in de richting van de moskee te wandelen. Even later kwamen agenten van de lokale politie langs die de wagen controleerden. In de auto vonden ze explosieven. De politie vroeg aan uw vader wie uitstapte en naar waar ze gegaan waren.

De agenten gingen de talibanleden achterna en aan de moskee brak er een gevecht uit. Eén talibanlid overleed ter plaatse, de andere twee konden ontkomen.

Uw vader werd vervolgens ter ondervraging meegenomen naar de veiligheidspost van de lokale politie waar hij uiteindelijk één nacht verbleef. De daaropvolgende dag werd uw vader neergeschoten in zijn winkel door de taliban.

Op het moment van dat incident was u bij uw maternale oom, S.R.. Uw moeder kwam u inlichten over uw vaders dood en vermeldde dat u eveneens gezocht werd door de taliban. Uw oom bracht u over naar een andere locatie om u vervolgens met behulp van een smokkelaar Afghanistan te laten ontvluchten.

U verliet Afghanistan in januari 2019 en reisde in ongeveer zes maanden doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om op 29 juli 2020 het Belgische grondgebied te betreden. Een dag later diende u hier een verzoek tot internationale bescherming in. U gaf aan op dat moment minderjarig te zijn. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omdat u in hun ogen de zoon van een spion bent.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw vaccinatiekaart en de enveloppe waarmee deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen.***

Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet het CGVS haar sterke twijfels uiten over het door u voorgehouden profiel. Hierbij dient als eerste opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde **leeftijd** bij aankomst in België: 16 jaar. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 20 augustus 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Geconfronteerd met deze vaststelling stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geen idee heeft van uw leeftijd en daarom verklaarde minderjarig te zijn (zie Verklaring DVZ, p. 6). Ook in het persoonlijk onderhoud met het CGVS vertelde u opnieuw dat u geen idee heeft van uw leeftijd (CGVS, p. 3). Deze uitleg mag verbazen gezien u de Belgische asielinstanties trouwens aanvankelijk wel informatie kan verschaffen over de leeftijden van uw ouders, broers en zus (zie Verklaring DVZ, p. 6 + CGVS, p. 10 + Fiche "niet-begeleide minderjarige"). U weet zelf niet welke leeftijd vermeld staat op uw taskara (CGVS p. 3). In ieder geval kan een taskara geen voldoende bewijs zijn van uw werkelijke leeftijd. De bewijswaarde van Afghaanse (identiteits-)documenten is relatief gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat u zich wel onterecht als minderjarige voordoet betekent niet enkel dat het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet kan worden toegepast, ze tast ook uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Verder gaf u aan een **ongeschoolde winkelierszoon** te zijn. Behalve uw vader af en toe te helpen als er leveringen plaatsvonden in zijn voedingswinkel, zou u nooit echt gewerkt hebben in Afghanistan. U hield zich voornamelijk bezig met buiten te spelen, meer bepaald cricket (Verklaringen DVZ, p. 6-7 en CGVS, p. 12-13). Al de verklaringen die u aflegde met betrekking tot dit profiel, kunnen evenwel niet overtuigen.

Uw vader had volgens u sinds een vijf-zestal jaar een **voedingswinkel** in uw geboortedorp nadat hij daarvoor als arbeider in de bouwsector had gewerkt (CGVS, p. 8). U legt evenwel geen enkel tastbaar bewijs voor aan het CGVS die het bestaan van deze winkel kan staven. Verder kan u het CGVS nauwelijks uitleg verschaffen over deze voedingswinkel waardoor het CGVS het bestaan ervan sterk betwijfelt. U geeft vaag aan dat het om een "kleine winkel" ging waar "rijst, bloem en koekjes" werden verkocht (CGVS, p. 9). Op vragen als handelaars met wie uw vader samenwerkte, klanten die de winkel bezochten, tijdstippen van leveringen en prijsstommelingen van voedingswaren kan u amper een zinnig antwoord formuleren (CGVS, p. 9-10). U wist enkel dat uw vader zijn inkopen deed in Kunduz stad, maar kent bijvoorbeeld geen handelaars met wie uw vader zaken deed. Als verklaring voor uw gebrekkige kennis over de winkel, gaf u aan dat uw vader eigenlijk alles deed, dat u zelf nooit in de winkel stond en dat u uitsluitend hielp bij leveringen (CGVS, p. 9). Deze uitleg mag eveneens verbazen aangezien sommige vragen juist handelden over deze leveringen. Bovendien is het weinig aannemelijk, rekening houdend met de economische situatie van uw familie, dat een jongvolwassen winkelierszoon niet nauwer betrokken zo u worden bij de dagdagelijkse uitbating van de winkel, al was het maar om de opvolging in de toekomst te verzekeren.

Dat u überhaupt slechts sporadisch zou helpen in de winkel mag verbazen aangezien u voorts geen noemenswaardige bezigheden had. U gaf immers uitdrukkelijk aan nooit ander werk gedaan te hebben. U vulde naar eigen zeggen uw dagen met het spelen van cricket (CGVS, p. 12-13). Het CGVS merkt op dat in de Afghaanse context waarbij jonge, mannelijke familieleden belangrijke bronnen van inkomsten zijn voor het gezin, het absoluut niet aannemelijk is dat u zich als jongvolwassen man uitsluitend zou bezig hebben gehouden met cricket te spelen.

Wat betreft uw **ongeschooldheid** verwees u naar de aanwezigheid van de taliban. Hoewel er scholen waren in uw beweerde regio van herkomst ging naar eigen zeggen niemand naar deze scholen. U verklaarde dat al sinds een hele lange tijd een verbod heerste van de taliban om naar school te gaan, een verbod waar iedereen zich volgens u aan hield (Verklaringen DVZ, p. 6 en CGVS, p. 10-12). Deze uitleg is niet enkel vaag en weinig aannemelijk, het CGVS vond in de tot haar ter beschikking staande bronnen ook geen enkele informatie over dergelijk langdurig schoolverbod in het district Chardarah. In verband met uw opleiding wil het CGVS ook nog opmerken dat u aangaf dat uw vader wel een beetje kon rekenen door het uitbaten van zijn winkel. Op de vraag of hij u dit dan niet aanleerde, antwoordde u ontkenkend (CGVS, p. 12). Het is verrassend dat een vader die winkelier is, zijn zoon geen hulp zou bieden bij het aanleren van dergelijk belangrijke vaardigheid. Het betreft immers een vaardigheid die de kansen van zijn zoon binnen de Afghaanse maatschappij gevoelig zou kunnen verhogen.

Verder lijkt u ook niet helemaal eerlijk te zijn over uw **familiesamenstelling**. Zo betwist het CGVS in de eerste plaats het **overlijden van uw vader** in de omstandigheden zoals door u omschreven. Uw vader zou naar eigen zeggen doodgeschoten zijn door de taliban in zijn winkel op verdenking van spionage. Opnieuw legt u hieromtrent geen enkel bewijs voor aan het CGVS. Ook uw verklaringen over zijn overlijden kunnen absoluut niet overtuigen. Zo kan u nauwelijks iets vertellen over de omstandigheden waarin hij omkwam. U weet wel dat de schietpartij rond één uur plaatsvond maar hebt geen idee hoeveel talibanleden zijn winkel betraden of waar uw vader precies is geraakt (CGVS, p. 17-18). Ook over het moment waarop u op de hoogte gebracht zou zijn van zijn overlijden, legt u geen eenduidige verklaringen af (CGVS, p. 18). U verklaarde aanvankelijk dat uw moeder u meteen kwam verwittigen van zijn dood (CGVS p. 17), verder in het gehoor blijkt dat het twee dagen duurde eer u werd ingelicht (CGVS p. 18-19). Ook mag het verbazen dat uw moeder op geen enkel moment de politie erbij haalde na de moord op uw vader (CGVS, p. 18). Daarnaast heeft u naar eigen zeggen geen enkel idee wanneer uw vader begraven werd, wat ook opmerkelijk is gezien de geloofsregel dat een moslim zo snel mogelijk begraven moet worden. U weet enkel dat hij nog niet begraven was toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 20). Als uitleg voor uw povere verklaringen werd meermaals verwezen naar het gegeven dat u niet aanwezig was op het moment dat de feiten zich afspeelden. U verbleef ten tijden van het incident bij uw maternale oom en u vernam het nieuws en de omstandigheden van zijn overlijden pas nadien via uw moeder (CGVS, p. 18-19-24). Deze opmerking neemt niet weg dat u op sommige vragen simpelweg niet kon antwoorden. Dat u zich als zoon bovendien niet beter zou laten informeren, eventueel nadien, over het tragische overlijden van uw vader en zijn begrafenis mag verbazen.

U kan voorts geen eenduidig antwoord bieden op de vraag **waar uw moeder vandaag de dag juist zou verblijven in Afghanistan**, ondanks dat jullie het gegeven dat jullie nog recent contact hebben gehad (CGVS, p. 13). Eerst stelde u nog dat ze nu bij haar broer woonde in het dorp Mamakhail. Later gaf u aan dat dit niet langer het geval is: ze zou sinds een maand terug verhuisd zijn naar jullie huis in het geboortedorp Noorzai. Op de vraag waarom ze terugkeerde, stelde u bizar genoeg dat dit "gewoon voor een uitstap" was (CGVS, p. 8). Nog verder in het persoonlijke onderhoud brengt u wederom een andere versie naar voren. U stelde dat uw moeder nooit buiten haar eigen dorp Noorzai heeft gewoond en liet u uitschijnen dat uw oom tijdelijk bij haar introk maar dan naar zijn dorp terugkeerde (CGVS, p. 13).

Ook over uw ruimere familiesamenstelling legde u bedenkelijke verklaringen af. U heeft naar eigen zeggen slechts één maternale oom, S.R., die eveneens in Chardarah verblijft (CGVS, p. 8). Verder had u ook nog twee paternale ooms, A.M. en W.M., maar deze overleden voor uw geboorte. Over de omstandigheden van hun overlijden kan u het CGVS evenwel geen enkele informatie verschaffen. Uw vader heeft er naar eigen zeggen nooit over verteld en zelf heeft u ook nooit iets opgevangen (CGVS, p. 13). Deze vage uitleg klinkt geenszins overtuigend, zeker gezien de Afghaanse context waarin gemiddelde gezinnen op het platteland vaak meerdere kinderen kennen en de familiebanden over het algemeen nauw zijn. In dit verband is het ook merkwaardig dat u behalve de maternale oom S.R., geen enkel ander familielid zou hebben in Afghanistan, noch een paternale of maternale tante, noch neven of nichten, noch andere familieleden (CGVS, p. 13).

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u telkens opnieuw verzaakte aan uw medewerkingsplicht om het CGVS duidelijkheid te verschaffen over uw achtergrond, identiteit, vaardigheden, activiteiten en familiaal netwerk.

Verder dient het CGVS op te merken dat u geenszins aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit het district Chardarah.

Ten eerste bent u nauwelijks op de hoogte van andere **etnische groeperingen** in uw beweerde regio van herkomst dan de Pathanen. U weet vaag over de aanwezigheid van Tadzjieken in Chardarah maar hebt klaarblijkelijk geen idee waar ze dan precies verblijven in het district. Tadzjieken zouden niet in uw dorp Noorzai wonen, maar wel “ergens onder de buurt van het dorp Mamakhail” (CGVS, p. 4). Deze uitspraak is op zijn minst opmerkelijk aangezien het dorp dat ten zuiden ligt van Mamakhail ligt net uw geboortedorp Noorzai is. U impliceert met andere woorden dat Tadzjieken wel in uw geboortedorp of de nabije omgeving resideren. Dat u bovendien stelt dat Tadzjieken op geen enkele andere plaats in Chardarah leven dan daar doet wederom de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat deze etnische groepering met 22% bijzonder sterk vertegenwoordigd is binnen de totale bevolking van de provincie Kunduz. Specifiek voor het district Chardarah zouden ze 11% van de bevolking uitmaken. Aldus zullen ze zich wel in meerdere dorpen bevinden. Uit diezelfde informatie blijkt trouwens ook dat Kunduz één van de meest diverse Afghaanse provincie is qua etniciteit. Zo maken onder meer Oezbeken en Turkmenen een significant deel van de bevolking in Kunduz uit (Landeninformatie, document 1+2) en ook in Chardarah wonen er Turkmenen en Oezbeken. Ook dit gegeven lijkt u volledig te ontgaan. U verklaarde immers geen andere etnische groepen te kennen dan Pashtunen en Darisprekers/Tadzjieken (CGVS, p. 4). Dat u enkel deze twee zou kennen terwijl volgens de informatie verschillende etnische groepen in uw regio leven overtuigt dan ook niet.

Later in het persoonlijke onderhoud doken er opnieuw onduidelijkheden op omtrent de dorpen Noorzai en Mamakhail. U stelde dat uw moeder u niet kon informeren over de dood van uw vader omdat Mamakhail, het dorp waar u tijdelijk bij uw maternale oom verbleef, “veraf” was. Ook wanneer het CGVS u confronteert met de vaststelling dat het hier volgens de beschikbare kaarten om naburige dorpen gaat, stelt u wederom vaag: “Het ligt veel te ver af” (CGVS, p. 17). Uw beperkte **geografische kennis** over uw beweerde regio van herkomst komt voorts naar boven als blijkt dat u nog nooit gehoord heeft van het dorp Qosh Tapa. Nochtans blijkt uit de toegevoegde informatie dat dit dorp zich in de buurt van het uwe bevindt (Landeninformatie, document 4). U geeft zelf aan niet naar veel plekken in uw district geweest te zijn (CGVS p.). Het is echter opvallend dat de naam van één plek dat zich in de buurt van uw dorp zou bevinden verschillende keren terugkomt in uw verklaringen, met name Khoja Kaftar waar een veiligheidspost zou zijn van de overheid. Zo noemde u deze plek wanneer gevraagd werd waar gevechten tussen taliban en overheid zich afspelen in uw regio (CGVS, p. 12), was dit ook de veiligheidspost waarbij de taliban niet gestopt waren waarna ze werden achtervolgd door de politie (CGVS p. 15), en geeft u bij de vraag naar bruggen in de regio aan dat de Charachibrug zich in Khoja Kaftar bevindt (CGVS p. 22). Dat u amper namen geeft van andere plekken of dorpen in uw district is opvallend en doet vermoeden dat nu bepaalde zaken hebt ingestudeerd. Verder geeft u aan geen weet te hebben van rivieren in Chardarah en de provincie Kunar dan de rivier Nawabad die “vlak naast” jullie huis zou stromen (CGVS, p. 21). Ook deze uitspraak is op zijn minst bijzonder merkwaardig. Hoewel de kaarten aantonen dat er langs het dorp Noorzai inderdaad een waterstroom vloeit, is het opmerkelijk dat u de vele grotere Kunduz-rivier totaal onvermeld laat. De Kunduz-rivier die ontspringt uit het Hindu Kush gebergte in de provincie Bayman, stroomt dwars door de provincies Baghlan en Kunduz om vervolgens uit te monden in de rivier Amu Darya, die op haar beurt de grens tussen Afghanistan en Tadzjikistan bepaalt. In Kunduz zelf vormt de rivier de belangrijkste scheidingslijn tussen uw beweerde district van herkomst Chardarah en het district Kunduz (Landeninformatie, document 4). Ook uw kennis omtrent de ruimere regio rond Kunduz blijkt na bevraging bijzonder pover. Gevraagd naar naburige provincies spreekt u over Bakhlan en Mazar-i-Sharif. Voorts kan u geen enkele andere provincie opsommen (CGVS, p. 23). Baghlan is inderdaad een provincie die grenst aan het zuiden van Kunduz. Mazar-i-Sharif is evenwel geen provincie maar de hoofdstad van de provincie Balkh. Dat u nog nooit hoorde van Jalalabad, een van de belangrijkste steden in Afghanistan, is eveneens zeer merkwaardig (CGVS p. 23).

Verder lijkt u nauwelijks op de hoogte van de **veiligheidssituatie** in uw regio van herkomst en in het bijzonder de situatie in de stad Kunduz, die in de recente geschiedenis tweemaal in de handen viel van de taliban. Gevraagd naar de veiligheid aldaar, stelde u aanvankelijk niet op de hoogte van de situatie omdat u er nooit geweest zou zijn.

Pas als het CGVS uitdrukkelijk vraagt of in de recente geschiedenis Kunduz in de handen viel van de taliban, gaat er een belletje rinkelen. U weet vaag dat er in 1395 en 1396 “heel wat gevechten” plaatsvonden in de stad maar kan het CGVS geen enkele informatie verschaffen over wanneer precies de gevechten plaatsvonden of hoelang deze duurden (CGVS, p. 21). U stelde er zelf niet bij te zijn geweest en enkel informatie te hebben vernomen via de radio. Op de vraag of jullie in levende lijven iets opmerkten in verband met de gevechten, antwoordde u ontwijkend (CGVS, p. 21). Het is echter totaal niet aannemelijk dat u informatie over de innames van de stad Kunduz enkel uit tweede hand zou vernomen hebben. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de gevolgen van deze gebeurtenissen op de directe omgeving, waaronder het district Chardarah, immens waren. Op korte termijn ontvluchtten immers duizenden mensen de stad om onderdak te zoeken in de naburige districten. Op langere termijn bleken er ook problemen met het oogsten van gewassen omdat de taliban bij het terugtrekken mijnen hadden geplaatst. Dit had op zijn beurt een verregaande impact op de voedselprijzen (Landeninformatie, document 5). Iets wat jullie als winkeliers zeker moeten vastgesteld hebben. De vaststelling dat u het conflict klaarblijkelijk zo nooit beleefd hebt, doet verder vragen rijzen over uw verblijf in het district Chardarah.

Wat betreft de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst dient voorts nog opgemerkt te worden dat geen enkele van de namen Gulam Hussain, Abdullah Khan Daulati of mauwla Haqqani u ook maar iets zeggen (CGVS, p. 23). Hussain was nochtans de inlichtingenchef van het NDS (National Directorate of Security) voor het district Chardarah die in september 2013 doodgeschoten werd door opstandelingen. Abdullah Khan was weliswaar de politiechef van het district Pasaband uit de provincie Ghor maar speelde desalniettemin een cruciale rol bij het verslaan van de taliban in hun poging om het districtscentrum van Chardarah in te nemen, eveneens in 2015. Mauwla Haqqani, als laatste, was een vooraanstaande talibancommandant voor de provincie Kunduz die in mei 2017 om het leven werd gebracht in het district Chardarah door een luchtaanval (Landeninformatie, document 6. Dat geen van deze namen u maar enigszins bekend in de oren klinken is merkwaardig.

Ten slotte kunnen ook uw verklaringen betreffende de vraag hoe inwoners van Chardarah voorzien in hun **levensonderhoud** niet overtuigen. Op dit punt ging uw verhaal allerhande kanten uit. Eerst gaf u aan dat uw streek woestijngebied is waar niets gecultiveerd werd. Later sprak u over dan weer wel over de aanwezigheid van “gronden die natuurlijk vruchtbaar zijn van regenwater” in uw beweerde district van herkomst. Vervolgens gaf u opnieuw aan dat de regio woestijngebied zou zijn. Zo deden alle andere districten van de provincie Kunduz aan de teelt van meloenen behalve Chardarah (CGVS, p. 6). Verder in het persoonlijke onderhoud gaf u aan dat de inwoners van Chardarah dan voornamelijk aan veeteelt deden. Er zou evenwel geen andere vorm van veeteelt gedaan worden dan het hoeden van schapen. Op de vraag of er dan aan landbouw werd gedaan, antwoordde u plots bevestigend maar liet u na dit te specificeren (CGVS, p. 22). De vaststelling dat u er niet in slaagt hieromtrent een eenduidig beeld naar voren brengt, is een zoveelste element dat u niet afkomstig bent uit Chardarah. In dit verband merkt het CGVS op dat een groot deel van het district inderdaad bestaat uit woestijngebied, maar geenszins op de manier waarop u de zaken voorstelde. De beschikbare kaarten en informatie tonen namelijk aan dat dit woestijngebied onbevolkt is. Het kleine deel dat wel bevolkt is en waar het dorp Noorzai toe behoort, situeert zich in het uiterste noordoostelijke deel van het Chardarah. De gronden aldaar blijken bijzonder vruchtbaar dankzij een intensief irrigatiesysteem van kanalen die uit de Kunduz-rivier voortvloeien. Het merendeel van haar inwoners van Chardarah voorziet hun inkomen dan ook uit de landbouw (Landeninformatie, document 1+2+3+4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw voorgehouden profiel en afkomstig uit het district Chardarah gelegen in de provincie Kunduz niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zowel uw profiel als herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Chardara heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

In zoverre nog nodig wil het CGVS nog opmerken dat uw asielrelaas an sich kant noch wal raakt. In bovenstaande motivering werden reeds grote vraagtekens geplaatst bij het bestaan van een voedingswinkel en het overlijden van uw vader, twee belangrijke elementen in het door u geschetste verhaal. Ook het vervolg van uw asielrelaas is evenwel absoluut niet aannemelijk, niet in het minst omdat u gedurende uw asielprocedure twee totaal uiteenlopende versies naar voren schoof over de uiteindelijke reden waarom u Afghanistan verliet. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u enkele dagen na de dood van uw vader werd **tegengehouden door de taliban**.

Naar eigen zeggen dreigden ze ermee u te vermoorden als u weigerde met hen **samen te werken** waarop uw oom uw vertrek naar Europa voorbereidde. Tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS was er evenwel helemaal **geen sprake meer van een fysieke confrontatie met de taliban of een verplichte rekrutering**. U verklaarde dat u via de malik vernam dat de taliban u zochten. Als zoon van een spion wilden ze ook u vermoorden (CGVS, p. 15 en 19). Het mag duidelijk zijn dat deze elementen niet handelen over een detail in uw relaas, ze raken aan de kern waarom u uiteindelijk Afghanistan ontvluchte. Dat u hier geen eenduidig verhaal naar voren kan brengen, zegt alles over de geloofwaardigheid ervan. Geconfronteerd met deze uiteenlopende versies, claimde u nog dat u bij DVZ nooit sprak over een rekrutering door de taliban (CGVS, p. 19). Deze verklaring kan echter niet overtuigen aangezien u aan het begin van het persoonlijk onderhoud met het CGVS aangaf dat het interview bij DVZ goed was verlopen, dat u er geen opmerkingen over had en dat u daar alle essentiële redenen voor uw vertrek had kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 3). Deze tegenstrijdigheid zet aldus de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban op de helling.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande motivering niet omkeren. Wat betreft uw taskara en vaccinatiekaart moet ten eerste worden opgemerkt dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (Landeninformatie, document 7). Bijgevolg is de bewijswaarde van uw taskara en vaccinatiekaart bijzonder relatief en kunnen ze, opnieuw, het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen niet opheffen. De enveloppe kan hoogstens aantonen dat u post ontving uit Afghanistan.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan

u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 1 september 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM en stelt dat hij vreest te worden gedood of gefolterd of gepijnigd door de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen".

Hij ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

Verzoeker vreest voor zijn fysieke integriteit gelet op het aantal moorden in door de taliban in zijn regio.

Dat dit juist de reden was waarom verzoeker zijn land is ontvlucht en dit is derhalve de reden waarom hij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren.

Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Genève van 1951 wordt geschonden en er wel degelijk sprake is van een ware "vervolging" door derden.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is en ook faalt naar motivering in rechte aangezien de echte inhoud van verzoekers relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Dat de elementen van verzoekers asielrelaas in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria genoegzaam volstaan.

Echter meent verweerder dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de volgende punten:

- *De leeftijd van verzoeker*
- *Bezigheden van verzoeker als ongeschoolde winkelierszoon*
- *De omstandigheden van het overlijden van zijn vader*
- *De verblijfplaats van moeder*
- *De afkomst uit district Chardarah en de kennis hierrond (etnische groeperingen, de geografische kennis en de veiligheidssituatie)*
- *De vrees van de taliban en waarom verzoeker concreet de taliban verliet.*

Betrokkenen in dit dossier hebben evenzeer opgemerkt dat verzoeker weinig kon vertellen en hij qua intelligentie overschat wordt. Thans heeft verzoeker erkend dat hij in Afghanistan geboren is, maar als baby is verhuisd naar Pakistan. Hij zou een goed jaar terug zijn in Afghanistan vooraleer hij op de vlucht is geslaan.

Verzoeker heeft deze informatie niet meegedeeld, uit schrik. De reden hiervoor is niet gekend. Er zouden andere vluchtelingen van het centrum hem afgeraden hebben deze informatie te vertellen en hebben hem hierdoor beïnvloed.

Er zijn bijkomende documenten opgevraagd met betrekking tot de verblijfplaats in Pakistan.

Deze informatie zou uiteraard veel verklaren en een nieuw licht werpen op het feit dat hij weinig kon meedelen m.b.t. zijn regio.

Daarnaast, m.b.t. de andere bedenkingen, kan onderlijnd worden dat verzoeker intellectueel niet in staat is om een duidelijke verhaallijn te vertellen. Bovendien was hij geen getuige bij de dood van zijn vader en hoorde hij dit ook via zijn moeder, die het al zelf van een ander persoon had vernomen, enz. De vaardigheden en kennis van verzoeker zijn opmerkelijk zeer beperkt en zal verder worden onderzocht. Een nieuw interview bij het CGVS dringt zich dan ook op.

De beperkte kennis van zijn land van herkomst, zijn toenmalige jonge leeftijd, zijn ongeschooldheid en zijn geïsoleerd bestaan kunnen verklaren waarom er tegenstrijdigheden lijken voor te komen en er onvoldoende informatie kan gegeven worden van de regio waarvan hij afkomstig is.

Dat verzoeker nog steeds een gegronde vrees heeft voor vervolging, daar er een redelijke kans bestaat dat de vervolging zal plaatshebben en dat is voldoende.

Zodat, artikel 1A van de Conventie van Genève is geschonden."

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 48/4 van Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht (artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen)".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"De Afghaanse herkomst en nationaliteit kan niet betwist worden. Ook zijn recent verblijf in Afghanistan kan niet betwist worden.

Hierbij heeft verweerder geen rekening gehouden met zijn jonge leeftijd en verzoeker heeft nochtans een taskara voorgelegd. Het is onaanvaardbaar dat deze taskara van de hand wordt gewezen omdat deze niet wordt ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen.

Verzoeker heeft zijn land voor de eerste maal verlaten toen hij baby was. Nadien was hij rond de 17 jaar. Hij werd uitgebreid ondervraagd over de geografie van zijn streek, militaire operaties, lokale prominenten, etnische samenstelling en het dagelijkse leven. Zijn asielaanvraag werd echter afgewezen op basis van zijn beperkte en/of onbestaande kennis van voornoemde onderwerpen. De subsidiaire beschermingsstatus werd zelfs niet overwogen daar verzoeker geen correcte verklaringen zou hebben afgelegd en het voor hen onzeker is of hij nog elders zou hebben verbleven.

De raad dient bij de beoordeling van de feitelijke kennis van het land van nationaliteit rekening te houden met het voorgegeven profiel van verzoeker en dit moet in concreto gebeuren. Het is duidelijk dat de vraagstelling van verweerder niet aangepast was aan het profiel van verzoeker. Verzoeker heeft amper opgeteld enkele jaren in het land van herkomst verbleven, was ongeschoold en leefde geïsoleerd. Het hoeft geen betoog waarom verzoeker niet mocht/kon meehelpen in de winkel van zijn vader..

Van verzoeker kon dan ook niet verwacht worden dat hij over deze onderwerpen toelichting kon geven. Er kan ook van hem niet verwacht worden dat hij in de winkel moest meewerken van zijn vader, 'zeker als man'. Dit is een veronderstelling en kan niet zomaar op alle profielen worden toegepast.

Uit wat voorafgaat kan blijken dat verzoeker wel degelijk uit Kunduz komt. Evenwel ontbreken er nog essentiële elementen zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig zijn, zijnde dat de zaak opnieuw wordt teruggezonden naar verweerder."

2.2. Ter zitting legt verzoeker middels een aanvullende nota zijn registratiekaart als Afghaanse burger (kopie en origineel) en zijn geboorteakte (kopie en origineel) neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7.1. De overheid, bevoegd om over een verzoek om internationale bescherming te beslissen, dient in de eerste plaats na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid, zeker wanneer een verzoeker om internationale bescherming geen document kan voorleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht zijn kennis over de voorgehouden regio van herkomst te toetsen. Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen aangaande zijn verklaarde land en regio van herkomst, dat hij enige kennis heeft van de situatie aldaar en dat hij de nodige achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit en regio van herkomst van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Naast de vraag of de aangehaalde redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, onderzoekt de Raad of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal. Daarbij gaat de Raad na of hij op grond daarvan kan beslissen, rekening houdend met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving.

Deze kennis van de ruimere leefomgeving is uiteraard minder doorslaggevend en kan er alleszins niet toe leiden dat de onwetendheid inzake de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing wordt gelaten, daar deze laatste kennis het meest bepalend is.

7.2. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing heeft verzoeker een manifest gebrek aan kennis inzake essentiële elementen aangaande zijn directe leefomgeving. Dit betreft een gebrek aan kennis inzake de aanwezigheid van etnische groeperingen in zijn beweerde regio van herkomst, de locatie en benamingen van naburige dorpen, de aanwezigheid van de Kunduz-rivier, de ruimere regio rond Kunduz, de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en in het bijzonder de situatie in de stad Kunduz, de impact van de veiligheidssituatie op de voedselprijzen, belangrijke leiders en de wijze waarop inwoners van Chardarah in hun levensonderhoud voorzien.

Daarbij komt dat verzoeker zich een profiel aanmeet dat niet kan overtuigen. Zo heeft hij leugenachtige verklaringen afgelegd omtrent zijn (beweerde minderjarige) leeftijd, maakt hij niet aannemelijk dat hij een ongeschoolde winkelierszoon was en legt hij ongeloofwaardige verklaringen af aangaande zijn familiesamenstelling, in het bijzonder over het overlijden van zijn vader, de verblijfplaats van zijn moeder en de aanwezigheid van zijn ruimere familie in Afghanistan.

7.3. Verzoekers verwijzing naar zijn ongeletterdheid en gebrek aan opleiding kan niet worden aangenomen als nuttige verklaring voor de veelheid aan onwetendheden over zijn vermeende regio van herkomst. Het vastgestelde gebrek aan kennis heeft immers betrekking op elementen uit zijn directe leefomgeving waarbij hij niet aantoont dat deze kennis enkel kan verworven worden ingevolge een schoolse opleiding. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder zich beroept op verkeerde feiten of gegevens, noch toont hij concreet aan dat het administratief onderzoek onvolledig was.

7.4. Verzoeker oppert in het verzoekschrift dat hij in Afghanistan is geboren, maar als baby verhuisd is naar Pakistan en vervolgens een goed jaar in Afghanistan was vooraleer hij op de vlucht sloeg. Verzoeker legt uit dat hij deze informatie niet heeft meegedeeld uit schrik en stelt dat andere vluchtelingen hem afgeraden hebben deze informatie te vertellen.

Verzoeker is echter zelf verantwoordelijk voor zijn verklaringen, zijn verwijzing naar slechte raadgevingen kunnen zijn gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen, te meer nu verzoeker tevens van bij de aanvang van de asielverhoren uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen en bovendien in het verzoekschrift geen enkele uitleg verschaft waarom hij de raad van andere asielzoekers wel volgde. De vaststelling dat verzoeker bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd – samen met de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden profiel (cf. *supra*) – haalt zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze onderuit.

7.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (taskara en vaccinatiekaart) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Ter zitting legt verzoeker zijn registratiekaart als Afghaanse burger en zijn geboorteakte neer.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Daarnaast blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat valse Afghaanse documenten – zowel overheids- als niet-overheidsdocumenten – omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk te verkrijgen zijn. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn (COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017).

De bewijswaarde van deze documenten wordt verder op fundamentele wijze ondermijnd nu (i) deze documenten op een andere naam staan dan de naam van verzoeker (Mirza Mohammad in plaats van N.S.R.); (ii) de documenten vermelden dat verzoeker – tegengesteld aan zijn verklaringen te zijn geboren in Afghanistan – in Lahore, Pakistan zou geboren zijn; (iii) verzoeker blijkens zijn verklaringen ter terechtzitting de erop vermelde geboortedatum niet kent; (iv) verzoeker niet aannemelijk kan toelichten waarom hij deze documenten niet eerder gedurende de procedure heeft neergelegd.

Bijgevolg hecht de Raad geen enkele bewijswaarde aan de door verzoeker ter zitting neergelegde identiteitsdocumenten en kunnen deze het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen aangaande zijn herkomst niet herstellen.

9. Gelet op het feit dat verzoeker het afleggen van leugenachtige verklaringen voor de Belgische asielinstanties niet schuwt, komen verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar een verblijf in Pakistan voor als een loutere *post factum* verklaring die na kennisname van de bestreden beslissing tot stand is gekomen. Verzoekers onwetendheden aangaande zijn vermeende regio van herkomst kunnen geenszins worden verklaard door zijn voorgehouden, niet aangetoond verblijf in Pakistan, te meer verzoeker dit verblijf niet in het minst toelicht.

10. Tot slot dient opgemerkt dat de bestreden beslissing met recht en reden motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten op zich. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en blijft, aangezien ze niet concreet of dienstig wordt betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Chardarah in de provincie Kunduz, laat staan dat hij er tot aan zijn vertrek uit Afghanistan heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het gendeel zou blijken.

Omwille van verzoekers gebrekkige medewerking over waar hij, voor zijn aankomst in België, in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk bij een terugkeer naar

Afghanistan een reëel risico op ernstige schade te lopen. Het behoort evenmin aan de Raad om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS